

แปะโป้งไฮเทค

เมื่อก่อนผมนึกว่าชัดเจนจริงๆ จึงต้องเข้าไปบี๊หิ้วแม่มีมือในโรงรับจำนำ จนกล่าวกันว่าถ้านิ้วดำแสดงว่าครอบครัว แต่พอมาเป็นข้าราชการก็ต้องแปะโป้ง คราวนี้โดนบี๊ไปสืบนิ้วเลย จากนั้นก็หายไปไม่ต้องเอานิ้วไปทำอะไรแปลกๆ แบบนั้นอีก

จนเมื่อไม่กี่ปีมานี้ กลับมาเป็นแพชั่นอีกแล้ว เริ่มจาก โคนแปะโป้งทำวิชาเข้าสหรัฐ แล้วก็มา โคนแปะโป้งทำหนังสือเดินทางไฮเทค ล่าสุดนี้ก็โดนไปสองนิ้วชี้ทำบัตรประชาชนแบบสมาร์ทการ์ด สุดท้ายได้ข่าวว่าสหกรณ์ที่ทำงานของผมจะให้สมาชิกแปะโป้งทำบัตรกันอีกด้วย

เฮ้อ! จะบ้าแปะโป้งกันไปถึงไหน ไม่รู้หรือหาหรือว่าหาเรื่องใส่ตัวนะ

แปะโป้งนั้นภาษาทางช่างเขาเรียกว่า ไบโอมेटริกส์ (biometrics) คือเป็นการ “วัด” สิ่งที่เป็น “ร่างกาย” ของสิ่งมีชีวิต (ตัวผมตัวคุณนั่นแหละ) เช่น ลายนิ้วมือ รูปร่างของมือ ลายม่านตา เสียง ลายที่จอประสาทตา (ในลูกตาคน) ใบหน้า และในอนาคตก็อาจเกินเลยไปถึงหน่วยพันธุกรรมอย่างดีเอ็นเอไปโน่นแบบในหนังสือวิทยาศาสตร์ ซึ่งคงไม่นานเกินรอ ทั้งหมดนี้ก็คือด้วยเหตุผลที่ว่า ไบโอมेटริกส์ในแต่ละคนนั้น ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้

ฟังดูเข้าท่าดีนะครับ แต่... เคยเจอเวลาที่คุณลืมรหัสบัตรเอทีเอ็มได้ไหม คุณก็เอาบัตรประชาชนไปที่ธนาคารแล้วขอเบอร์ใหม่ นั่นหมายถึงคุณเปลี่ยนรหัสบัตรได้ แต่ตอนนี้เขาจะเอาลายนิ้วมือของคุณมาเป็นตัวกำกับตัวตนของคุณแล้ว เช่นสำหรับผู้สูงอายุที่หลงลืมจำเบอร์รหัสบัตรของตัวเองไม่ได้ ถ้าเกิดมีผู้ร้ายมาปลอมลายนิ้วมือของคุณ (แบบในหนังสายลับ) แล้วเอาไปใช้สร้างเป็นตัวคุณ เสร็จเลยครับ เพราะลายนิ้วมือคุณมีชุดเดียว ชุดที่มาพร้อมกับตัวคุณนั่นแหละ วิธีเดียวที่จะเปลี่ยนลายนิ้วมือของคุณได้ก็ต้องไปเกิดใหม่ครับ ไปชาติหน้าจึงจะเปลี่ยนได้ ไบโอมेटริกส์นั้นเป็นอะไรที่เป็นตัวตนคุณจริงๆ เปลี่ยนไม่ได้ครับ คราบเท่าที่คุณยังเป็นคุณ ดังนั้นในอนาคตเมื่อเทคโนโลยีพัฒนาไปจนสามารถปลอมหรือลอกเลียนสิ่งเหล่านี้ได้ คุณเสร็จแน่นอน เพราะหากพัฒนาไปจนใช้ดีเอ็นเอหรือโครโมโซมที่เป็นหน่วยพันธุกรรมในแต่ละเซลล์ของคุณแล้วล่ะก็ ใครๆ เขาก็มีสำเนาของคุณอยู่กันทั่วไปแหละครับ ทุกครั้งที่คุณไปเจาะเลือดที่โรงพยาบาล ทุกครั้งที่คุณแคะขี้มูก ถ่มน้ำลาย เซลล์ในร่างกายของเราจะติดปะปนไปด้วยเสมอ สามารถเก็บเซลล์ของร่างกายคุณจากเส้นผมที่หล่นร่วงเวลาหวีผมหรือไปทำผมก็ได้

อีกตัวอย่างหนึ่งคือการใช้เลขประจำตัวประชาชน 13 หลักที่หลวงให้เรามาแต่เกิด เป็นการระบุตัวตนหรือรหัสผ่านในการเข้าเว็บไซต์ต่างๆ นั่นก็อีกเหมือนกัน ไม่ต่างจากการใช้งานลายนิ้วมือแบบฝิดะวัตถุประสงค์เท่าไรนักหรอกครับ

ตอนนี้ที่ทำงานผมก็ให้ใช้แปะโป้งสำหรับผ่านเข้าออกประตูเหมือนกัน ผมก็เลยให้แต่น้านางไปข้างหนึ่ง แต่ดูเหมือนผมคงจะหยุดกระแสน้ำแปะโป้งนี้ไม่ได้หรอก เพราะหลวงและสหรัฐเขาก็ได้ของผมไปหมดแล้ว หวังแต่เพียงว่าจะไม่ต้องไปเกิดใหม่เพื่อแก้รหัสบัตรเอทีเอ็มของผมก็แล้วกัน

ดร.ยรรยง เต็งอำนวย ภาควิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อีเมล –

Yunyong.T@Chula.ac.th